

Ей поточето прѣзъ село
Що тече, шуми,
Дѣждъ обиленъ щомъ захване
Лѣтъ да вали.

Ц. Калчевъ.

Конь и вѣлкъ.

(Б а с н я).

Ровиль гладния вѣлкъ изъ шумолака на единъ лѣсъ, за да намѣри нѣщичко, за да си похапне. Но нищо не намѣрилъ нещастния. Тогава се отправилъ къмъ полето, дѣто и наскочилъ върху единъ човалъ пѣленъ съ овесъ, подушалъ го и отминалъ нататѣкъ.

Забѣлѣзалъ вѣлкѣтъ, че единъ добръ отхраненъ конь пасѣлъ на една ливада. „Добра закуска, си помислилъ той, но какъ ще се допипамъ до нея?“ Размишляйки върху това, дошелъ близо до коня.

Запрѣхтѣлъ сърдито коня, заскърцалъ съ жѣби, силно заудрялъ съ копитата си у земята.

Спрѣлъ се на страна вѣлкѣтъ и заговорилъ ласкаво :

— Не ми се сърди, почтени, за дѣто нарушавамъ спокойствието ти. При тебъ азъ ида съ добра мисѣль. Тамъ долу, въ полето, намѣрихъ единъ човалъ пѣленъ съ овесъ, за което и ида да ти извѣстя. Да идемъ — ще видишъ! Обичамъ азъ да слушамъ, какъ овеса хруска между жѣбитѣ ти!

— О, никога ти не би ме канилъ на угощение, ако да нѣмашъ нѣкоя задна мисѣль! Ти искашъ да задоволишъ въ случая не слухѣтъ си, а праздня си стомахъ!

Прѣвель : Теменушковъ.